

KRATKA DNEVNA ZGODBA

MATERINSKA LJUBEZEN

V Ljubljani živi imovita starejša zakonska dvojica brez otrok. Povala sta svojega hišnega zdravnika in mu naročila, naj jima preskrbi kakega ubogega otroka, da ga vzameta za svojega. Vzgljiti ga hočeta kar moč lepo, ga izšolati in ko umre, mu zapustita vse svoje imetje. Zdravnik je obljubil, da jima preskrbi kakega otroka, in se je doma posvetoval z ženo. Žena je poznala na knetih siromašno vdovo s petimi otroki. "Žena je bila še pred dvema dnevoma pri meni in me prosila, naj ji preskrbim kako lažje delo. Žena je čvrsta in zdrava, a njeni otroci so vzdružni in dobre volje. — Gotovo bo vesela, da enega izmed njih tako dobro prekrbi."

Zdravnik je še pri županstvu povprašal o siromašni vdovi in zvezel le dobre stvari. Tako je se napotil z ženo k vdovi. Na koncu vasi je bila siromašna, a snežnoba hišica. Pred hišo so se igrali razposajeni otroci in njihov smeh je odmeval daleč naokrog. Vdova je bila med vrti in se smehtala najmanjemu, ki je kobacal po vseh strilih. Ko je zapazila zdravnika in njegovo ženo, je hitro odložila predpasnik in jim hitela nasproti. Pripeljala ju je do svoje hišice ter jima postavila dva stola na vrt.

Najstarejša izmed otrok je bila sedemletna dekle; ostali so padali kakor stopnice do najmlajšega, devet mesecev starega dečka. Zdravnik je menil, da ima gotovo mnogo posla predno nasiti vseh potlačnih kljunčkov.

"Seveda, gospod doktor," je odgovorila mati in strah je bil v njenih očeh. "Franček skrb za kanarčka. Ne morete si misliti, kako je veden."

"Teda tudi njega ne morete pogrešati?" je vprašal zdravnik. "Ne spet nasmehnili."

"Ne, Frančka vam ne morem dati. Saj je tudi najbolj ubogljiv. Nikoli mi ni delal skrb, kaj ne, Franček."

"Potem bomo mogli le vzeti dečka? Kako se imenuje tisto tamne kotu?"

"Polonico mislite, kaj ne? Njena krstna botra jo je hotela krstiti za Marijo, a ker je že najstarejša Marija, smo ji dali ime Polonica. Ona pestuje našega malega in se z njim igra. Brez skrb se lahko zanesem nanjo. Vlaci ga iz kota v koton ga ne pusti izpred oči. Če mi vzamete Polonica, teda ne vem, kaj naj storim."

"Tak tudi Polonice vam ne smemo vzet?"

"Ne, to ne gre, zaradi malega, saj razumete?" je dejala vdova.

Zdravnik in njegova žena sta se spogledala in se zasmajala, med

klic se je kasneje bogato poročila in prinašala svojim siromašnim roditeljem obilo darov, in vsi so bili veseli in zadovoljni. Seveda se ni lahko ločiti od svoje krvi, a če je otroku v dobro..."

"Tako je," ji je pritrdir zdravnik. "A zdaj se odločite, katerega otroka jima hočete odstopiti. Mislim, da bi bila najstarejša najbolj pripravna."

"Marico mislite, gospod doktor?" je z malodušnim glasom vprašala vdova. "To bi najtežje pogrešala. Velika je že, pri delu mi ahko pomaga!"

"Morda bi jim bi kak deček ljubis!" je menila zdravnikova žena.

"Da, to je resnica!" je odviral zdravnik. "Potem tega, Andrejčka. Pridi k meni, dečko! Ali pojdeš z menoj? Vsak dan boš jedel slasnice!"

Deček se je v zadregi muzal in oziral na mater. Ona je stala pri vrati in vihal predpasnik. "Ne, gospod doktor, Andrejčka moram obdržati. On nam nosi vodo od vodnjaka in tudi drugače je zelo pripraven dečko, kaj ne, Andrejček?"

Zdravnik se je nasmehnil in dejal: "Nu, saj tretji je tudi deček. Menda mu je Franček ime?"

"Seveda mu je Franček ime!" je odgovorila mati in strah je bil v njenih očeh. "Franček skrb za kanarčka. Ne morete si misliti, kako je veden."

"Teda tudi njega ne morete pogrešati?" je vprašal zdravnik. "Ne spet nasmehnili."

"Ne, Frančka vam ne morem dati. Saj je tudi najbolj ubogljiv. Nikoli mi ni delal skrb, kaj ne, Franček."

"Potem bomo mogli le vzeti dečka? Kako se imenuje tisto tamne kotu?"

"Polonico mislite, kaj ne? Njena krstna botra jo je hotela krstiti za Marijo, a ker je že najstarejša Marija, smo ji dali ime Polonica. Ona pestuje našega malega in se z njim igra. Brez skrb se lahko zanesem nanjo. Vlaci ga iz kota v koton ga ne pusti izpred oči. Če mi vzamete Polonica, teda ne vem, kaj naj storim."

"Tak tudi Polonice vam ne smemo vzet?"

"Ne, to ne gre, zaradi malega, saj razumete?" je dejala vdova.

Zdravnik in njegova žena sta se spogledala in se zasmajala, med

tem ko si je siromašna mati brisala potno celo.

"Teda nam boste dall najmanjšega," je nadaljeval zdravnik. "Moja stranka je sicer zelen večjega otroka, a mislim, da jima bo vse eno. Kolikor manjši je otrok, toliko lažje se privadi tujih ljudi."

"Mojega najmanjšega? Oh, dragi gospod doktor, svojega debeluščaka pa ne dam!" se je branila vdova, polna strahu.

"Saj imate z njim samo skrb!

Ta vam vendar še ne more pomagati pri delu. Premislite vendar!"

"Nič za to, on je moj debeljšček in jaz ga ne dam, čujete, ne dam ga!"

In skočila je k svojemu malčku, ga stisnila k sebi in ga obsula s poljubi. Tesno ga je privila na svoja prsa in ga odnesla v hišo, kjer da ga hoče spraviti v varno zavetje.

Tej materinski ljubezni ni bilo mogoč izvabiti nobenega otroka. Obdržala jih je vseh pet, jih lepo vzgojila in imela svoje veselje z njimi, dokler ji niso s olzanimi ljubezni v očeh zatinsili trudinči.

TURŠKO OGROŽAJO DIVJI

PRAŠIČI

Iz Male Azije prihajajo dati za dnevom obupne tožbe poljedelcev nad novo nadlogo, ki se je po Anatoliji razpasla po otohod Grkov. Ko so zmagovite Kemalove teže izgnale Grke iz njih tisočletnih bivališč, so se Turki sicer polastili zemlje in živine prejšnjega prebivalstva, le prasičev, ki so muslimanom nečiste živali, se ni nikče dotaknil. Izpustili so jih v svobodo, kjer so se kmalu prilagodile novemu življenu. Izpremesale so se z divjimi mrjasci in nastala je prav odporna, predzadna ter pozrečna rasa. V desetih letih so se divji in podvijani prasiči takoj razmnožili, da v stoglavih čredah pustošijo polja, vrtove in osobito lesovske nasade, ki dajejo znamenite anatolske žlahntne lesnice. Male Azija je doslej dajala v promet preko 300.000 metrskih stotov teh lešnikov: zadnja leta pa ta trgovina pesa, ker si Turki še niso znali pridobiti trgovskih zvez, deloma pa tudi zavoljo njih neracijskega gospodarstva. Temu se je pridružila še prasičja nadloga in po uradnih vesteh so ščetinci doslej učnili, da kažih 50 tisoč stotov lešnikov. Pri tem se soveda ne bodo ustavili in bati se je, da unicijo vso lešnikovo letino. Vlada ponuja vsakršne ugodnosti onemu, ki bi jo rešil tega zla, kajti ni Turka, ki bi se ponizal tako globoko, da bi šel strehat divje svinje.

Oblasti obetajo za lov celo vojaško pomoč in iščejo interventov, ki bi hoteli v velikem loviti in izvati brez carine to prasičjo zaledo. Knez Barjatinski meni, da je bilo truplo vojaka semenoskega polka, ki je umrl v Taganrogu 18. novembra 1825, torej dan pred dozdevno carjevo smrtjo, in ki je bil Aleksandru podoben, položeno v kripto in prepeljano v Petrograd. Protobi običaju carjevo truplo ni bilo javno položeno na matvaski oder in redki uradniki, katerim je bilo dovoljeno pokropiti carja, so bili presečeni, ki so videli, kako so se poteze carjevega obrazu izpremenile. 11 let po pogrebu — pripoveduje knez Barjatinski, — je stal Fedor Kuzmič pred kovačnico male vasi Krasnofinska, kjer je hotel dati podkovati konja. Podoben je bil klatež, v nečem se je po vendarle razlikoval od priprottega človeka, namreč v očitnih znakih prestiža in dostojanstva. Baš zato so ga aretirali in izročili oroznikom. Spoznali so ga spraševali, kdo je in kaj počenja. Odgovarjal je, da je postopča, ki sploh nimata stalnega bivališča, ne poklica. Orožniki mu niso verjeli in zato so ga zaprli. Obsoten je bil na 20 udarcev z nagajko in na izgon v Sibirijo.

Car Aleksander I. je sam ravnal tako s sumljivimi podložniki. Vests o aretaciji sumljivega tujecega je prišla v Petrograd in takoj je bil poslan tajni sel. ki naj bi zadevo posjasnil in uredil. Iznagnancu Kuzmiču so bile dovoljene posebne ugodnosti. Irkutski škof ga je spoštljivo sprejel in se mu globoko poklonil. Vojaki, ki so kolci služili pod njim in nekaj drugih ljudi, se spoznali v njem carja Aleksandra, in nekateri so baje omeljili od strahu, misleč, da vidijo človeka, ki je vstal od mrtvih. Pozneje so posečali sličnega dvora zagonetnega puščavnika in se dolgo razgovarjali z

TAJNA CARJA ALEKSANDRA I.

Knez Vladimir Barjatinski, katerga oče je bil ruski kralj pobočnik, sam je pa častni član londonške Royal Society, skuša v svoji knjigi "Tajna Aleksandra I." dokazati, ali vsaj prepričati ljudi, da je ruski car Aleksander I. umrl šele čez 39 let od 19. novembra 1825, kateri datum nayačajo zgodovinarji za dan njegove smrti. Učeni pisatelj brani tu vero ruskega ljudstva, da se je kar odrek prekrsnemu življenju in blodi kot menih Fedor Kuzmič po svoji ogromni državi. V Rusiji so pa še zdaj ljudje, ki verujejo, da car Aleksander I. še živi, čeprav je minilo od njegove smrti že 105 let. Knez Barjatinski utemeljuje svoje trditve s protislovji v poročilu o Aleksandrovem smrti in skuša tudi psihološko poskusiti, da je bil car do grla s svojih vladarskih poslov in dvornega življenja.

Trgovec Simeon Hromov iz Tomsk je bil tako navdušen za puščavnika, da mu je dal bližu mesta zgraditi kočo, v kateri je prebil starec do smrti. Pozneje je Hromov pripovedoval, da si je nekoč v starosti odnosil ogled kočo in našel v njej krasno pergamentno listino: dokaz o poroki carja Aleksandra I. z Marijo Feodorovno. Tedaj je začel trgovca sitiri slavo o puščavniku in ljudstvu je začelo trumoma hodiči k njemu. Kajti razdalja med trdnjavičnimi znači samo 38 cm. Proga je dvorina in meri 28 angleških milij. V prometu je 125 osebnih vagonov za proučetje poletje in 8 Pullmannovih vagonov. Tovorovih vagonov ima železnica 41 lokomotiv in 8. Vse lokomotive so tisti modeli velikih lokomotiv za eksprese vlake. Če je v vlaku 300 potnikov, vozijo lokomotiva s hitrostjo 30 milij na uro. Vsi vagoni imajo avtomatične zavore. Proga te železnice ima 8 postaj in postajališč vsek dan vozi v obeh smerih 8 vlakov.

Knez Barjatinski trdi, da je imel puščavnik Kuzmič nekatere enake telesne lastnosti kakor car Aleksander I. Oba sta bila na eno uholjiva, oba sta se rada obračala s hrbitom proti svetlobi, oba sta imela enako stojco. Kaj je napotilo Aleksandra I., da je postal puščavnik? Bil je izredno nadarjen mož. Zavedal se je dobro, da je rojen kot absolutni vladar napol azijske države, v srcu je bil pa zapadni Evrope. Hotel je biti usmiljen, pa je moral biti krut, rad bi bil napreden, pa je moral služiti nadzadnjosti. Ni torej moral biti niti igralec, ki se kateroga je smatral Napoleon, niti norec po Metternichovem mnenju, temveč velik mož z nepremagljivim slavohlepjem in vročjo željo, ki se mu pa kot carju ni mogla izpolnit. Knezu Barjatinskemu zadostuje to za dokaz, da sta bila Aleksander in Fedor Kuzmič istovetna.

Knez Barjatinski meni, da je car porabil svoje bivanje v Taganrogu, da izgine s preslova necpačeno, kajti v Petrogradu bi tega ne bil mogel storiti. Ruski prestol bi bil lahko prepuštil močnejšemu tudi z občajno abdikacijo. Car se pa ni hotel odpovedati prestolu javno, ker bi nastale v državi zmede. Sicer bi bila abdikacija manj dramatična, nego nenaden carjev odhod. Aleksander I. je bil pa navdušen za dramatični efekt, katerega je znal z velikim igralskim nadarjenostjo tudi zrabiti. Knez Barjatinski je menil, da je bila nazaj carjeva okolnost, ki so znamenite anatolske žlahntne lesnice. Male Azija je doslej dajala v promet preko 300.000 metrskih stotov teh lešnikov: zadnja leta pa ta trgovina pesa, ker si Turki še niso znali pridobiti trgovskih zvez, deloma pa tudi zavoljo njih neracijskega gospodarstva. Temu se je pridružila še prasičja nadloga in po uradnih vesteh so ščetinci doslej učnili, da kažih 50 tisoč stotov lešnikov. Pri tem se soveda ne bodo ustavili in bati se je, da unicijo vso lešnikovo letino. Vlada ponuja vsakršne ugodnosti onemu, ki bi jo rešil tega zla, kajti ni Turka, ki bi se ponizal tako globoko, da bi šel strehat divje svinje.

Ognomni podvodni žarometi bodo razsvetili morske do največjih globin. Na morsko dno bo spuščen velikanski laboratori, ki se bo lahko premikal po dnu ter bo v stalni zvezzi z matično ladjo. Ladja in laboratori sta pravi eudesi moderne tehnike in zainteresirani krogci, ki obetajo od podjetja važnih odkritij. Morda se je posreči posvetiti v tajno grozovite katastrofe, ki je zadevala zemljo pred našim zgodovinskim časom. Dvomljivci pa z drugi strani skepticno presojo uspeh dragega podjetja, kajti možno je tudi, da je bajeslovno Atlantida le plod bujne domišljije.

Ker odpotujem v Evropo koncem decembra, prosim, naselbine, ki želite imeti koncerte, da sporocijo do 15. septembra na sledeči naslov: Svetozar Banovic, 6233 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

SEZNAM AKANZIRANIH KONCERTOV.

21. septembra: S. N. D., Cleveland, Ohio.

12. oktobra: Newburg-Cleveland, Ohio.

30. novembra: gostovanje v operi "Hoffmanove pripovedke", Chicago, Ill.

7. decembra: gostovanje v operi "Hoffmanove pripovedke", Chicago, Ill.

14. decembra: gostovanje v operi "Hoffmanove pripovedke", Chicago, Ill.

Ker odpotujem v Evropo koncem decembra, prosim, naselbine, ki želite imeti koncerte, da sporocijo do 15. septembra na sledeči naslov:

Svetozar Banovic, 6233 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

ZAGONETNA MORSKA POŠAST

ZEMLJEVIDI:

Zemljevidni Atlas Jugoslavija ... 1.80

Stenski zemljevid Slovenije na močnim papirju s platnenimi pregledi ... 7.50

Pokrajni ročni zemljevidi:

Gorenjska ... 3.60

Slovenske Gorice, dravsko ptičskopole ... 3.60

Ljubljanske in mariborske oblasti ... 3.60

Pohorje, Kozjak ... 3.60

Celjska kotlina, Spodnje slovensko posavje ... 3.60

Prekmurje in Međimurje ... 3.60

Kamniške planine, Gorenjska ravnina in ljubljansko polje ... 3.60

DRUGA

ROMAN IZ ŽIVLJENJA
Za Glas Naroda priredil G. P.

5 (Nadaljevanje.)

Ko bo napravil prihodnje leto izpit za meščanske šole, ali ne bo mogoč dobiti mesta v kakem drugem kraju?

Biti mora večje mesto z lepo okolico. Pri stanovanju mora biti vrt. In v stanovanju — ona!

Na rokah jo bo nosil ter se ji nikdar vsiljeval.

Medtem pa je pridno študiral, hranil vsaki groš. Učil se je pozno v noč.

Na srečo ni nikdo ničesar slutil o teh sanjah, ker so se misli vseh vedno vrtele krog Gerte.

Ko sta odšli Gerta in njena mati v sosednjo sobo, da pregledata par oblik sta ostala Lora in njen stricnik sama.

Ona je vstala, odprla okno ter se sklonila ven, pri čemur je globoko vdihnila.

— Kmalu bo resnična spomlad! — je rekla Lora, skoro začudena.

— Da, zunaj brsti in poganja že vse, — je rekla Rudolf, ki je stopil na jeno stran.

— Ali bi šla enkrat na izprehod v okolico mesta, Lora? Okolica je najlepša v Schloßstadt!

— Rada bi šla dalje, preko polja, travnikov in gozda!

— Ali bi šla rada že jutri, Lora?

— Zakaj ne? Če nima teta nikakega dela zame...

— Vedno to delo! Ti vendar nisi služabnica.

— Jaz zauživam tukaj — milostni kruh! — je mrmrala Lora ter zrla ven, v temno noč.

— Ne, — je vzkliknil on strastno, — tisočkrat ne! Dost pošteno zasluži vsaki kruh! Ali misliš, da ne vemo, kako sitno ti je?

Ceden, žalosten izraz je huščil preko njenega lica.

— Ne, tega ne vem! Ti veš tako malo o meni, kot...

— Lora!

Stisnil je naenkrat njeno roko tako, da jo je skoro zaboila.

— Ne reci tega, Lora. Jaz čakam le, dokler ne napravim izkušnje. Nato pa, o Lora!

Presenečena je zrla nanj.

On ji je bil tako oddažen in tuj kot vsi ostali. Ona ni zapazila ter ni niti slutila njegove strasti. Zadebojo je kot streha, ko je sedaj zaščetal:

— Jaz te ljubim, Lora! Vem, koliko trpiš in opristil te bom, tega življenja!

Preden je mogla kaj odgovoriti, je vstopila mama Bergmeister ter držala zmagoščavno v višino obleko Lore.

— Tukaj imamo nekaj primernega! Ali hočeš posoditi Gerti?

Lora je prebedela.

Ta obleka, ravno ta! Nosila jo je onega večera, ko je prišel Klemenc na čaj v Rutland. In nato je zapazila, da je prišel ravno radi te obleke. Takrat ji je reklo: — Nobena stvar se vam ne more boljše pristojati kot ta presta obleka, in barva, ki učinkuje tako harmonično z vašimi lasmi! No torej!...

— Podarjam jo Gerti! Ne bom je več nosila, kakor hitro jo bo oblekla.

To je rekla trdo ter takoj zapustila sobo.

Vsi si zrli presenečeni zanjo. Ali ni bila morda razčajljena?

— Princesinji se očividno zdi za malo nositi zopet obleko, katero sem oblekel jaz, — je rekla Gerta poročivo.

— Pusti jo. Glavna stvar je, sedaj pripada tebi. Ošabnost Lore poznamo mi vsi, — je mirila gospa Bergmeister.

Gerta je bila zelo zadovoljna s samo seboj ter ni prav nič izgubila poguma. Ko jo je mati vprašala, zakaj je agent tako hitro odšel in kaj je reklo, je odvrnila mirno:

— Neumnost! Sevedale da pritisca ceno. Sedaj pa je čisto dobro.

Lahko se sam pogaja z ravnatelji!

Pri mizi je nato pripovedovala ves pogodov natančno. Bergmeister so bili ogorenči.

— To je jasno! Ta človek nima niti sence o godbi, — je reklo oče Bergmeister.

Teta Amalija pa je bila nekoliko raztresena.

Moralna je poleg tega opazovala svojega sina in po mizi je srečna negotovila:

— Da, Gerta ima res prav. On je zaljubljen v beraško princesinjo! Kaj storiti?

Lora se gotovo ni brigala za to, kajti zanjo je bila vse le komedija.

Nato pa je reklo Rudolf Lori:

— Kdaj pa greva nato proč? Ali ti je primerno ob treh?

— Proč? Kam pa?

Mama je skušala izgledati nedolžno, a njene majhne oči so govorile med seboj.

— Ali moraš kaj oskrbeti?

— Ne, teta. Rudolf je hotel le koliko iti z menoj na izprehod, — je odvrnila Lora prostodušno.

— Iz-pre-ha-jati se? S te-boj?

Male oči so skriveno povečale.

— Jaz res ne vem, zakaj se čudiš, mama, — se je pomešal v pogovor Rudolf na izzivalen način. — Mi nismo vendar nikaki otroci. Jaz bom vendar smeli s svojo sestrinjo na izprehod krog mesta? Ona sploh ne pride iz hiše!

— To vendar ni moja stvar! Če Lora sama ne ve, kaj se spodobi, kdo pa jo bo nasvetoval? Njena mati je sedaj že tri leta mrta! Ti pa bi moral vedeti! Dobil si brezhibno vzgojo! Nikdar bi eni tvojih sester ne dovolila, iti sama z mladim možem!

Mati ni mogla izgovoriti, kajti Lora se je hitro dvignila ter pogledala teko tako strupenim pogledom, da je takoj umolknila.

Niti sedaj ni izpregovorila nikake besedice, a prvikrat je zaigralo v njenih očeh, nekaj pretečega.

— Pazite se! Ne dražite me naprej, — je bilo zapisano v njih.

Neko pa je odšla tiko ven.

Gospa Amalija je pogledala svojega sina.

Naravnost tretel se je od strašnega razburjenja. Njegovo bledo lice je bilo rmenkasto.

Vedel je, da bo sedaj padla vsa družina po njem, vzel klobuk s klinom ter je zravnal:

— To je prehudo, mama! Nikak šolarček nisem več! Posledice si lahko sama pripšeš!

Zvečer ga ni bilo k družinski mizi. Teta Amalija ni izpregovorila niti besedice z Gerto.

Ko ga pa ni bilo krog desetih še vedno domov ter je Lora posprala svoje delo, da odide spat, je rekla Amalija strupeno:

— Hvala ti, da si se postavila med meter sina. Dost blagoslovila ti ne bo prineslo, da si početnega mladega človeka zvabila s poti dolžnosti!

Lora ni vedela, če nuj se ji smeje v obraz ali pa izbruhne v solze.

Rajše je molčala. Kaj naj napravi proti tej družini? Nikdo bi ji ne vrbel, da je Lora rajše drobila kamene, kot da bi bila svezana še nadalje z družino Bergmeister.

(Dalje prihodnjih.)

USODNI DAR AFRIŠKIM MOGOTCEM

Dokler je bila Afrika še malo znana del sveta, so vladali nad rodomi domači kralji, ki so često vlažni okrutno, kakor pravi trinogi, često pa so bili le igrači v rokah svojih podanikov. Trinogi so domači odstranevali z revolucionarji, s slabici so postopali včasi silno obzirno. Tako je neko črnsko pleme v Dahomeji imelo običaj, da je po odpolostanju prineslo v dar kralju nekajko novejših jajc. Obdarovanec se je moral učudno zahvaliti za naklonjenost, ljudstvu ter pogostiti odposlanstvo. Po slavnostni pojedini pa je moral oditi v šotor k svojim ženam in jim pokazati dar, nakar so mu družice z veliko nežnostjo in nič manjšo maglico zavili vrat. Se isti dan je nastopil vladar njegovih naslednikov, ki je vladal do prihodnjih novejših jajc. Za našo pojme je to nepojmljivo in pripisujemo tako vladost usodi le fatalizmu barbarških narodov, črnci pa jo smatrajo za plemenito velikodusje, spoznavanje vobičajenih zakonov in plemenško disciplino. V Dahomeji veda pripovedovati le o enem edinem primeru, da se je kralj uprl narodni volji in odklonil podarjenega jajca. Pomagalo mu seveda ni nič, kajti moža so nato nataknili na kolec.

Strahoviti poraz, ki ga je Nemčija doživelja v svetovni vojni, hčere nekateri prenapetezi opravljati s tem, da je baje zaledje zadal vojski smrtni sunek z bodalom.

Z obletnico velike bitke dne 8. avgusta 1918 pa poroča nemški general von Kuhl, šef generalnega štaba bavarske armade prestolonskega Ruprehta, da je nemški poraz povzročila tehnična pomoč zaveznikov.

Pot v poveljstvu marsala Haiga sta ta dan napravili pri Amiensu napad na nemško črto prava francoska in četrta angleška armada, ki sa poslali v boj okoli 400 tankov. Ti so prodri globoko v notranjost druge nemške armade, ki se morala poražena umakniti ter je potegnila za seboj še sosednjem osmennastemu armado. Napad zaveznikov je prišel tak nagle in priprave zanj so bile izvršene tako

vzorno, da so bili Nemci popolnoma preneseni. Ludendorf je kasneje priznal: "8. avgust je pomenil poraz nemške vojske. Vojna bi bila moralna biti takoj končana". Podobno se je izrazil, — seveda tudi šele kasneje in prekasno — cesar Viljem: "Vidim, da je treba napraviti bilanco vojne. S svojimi silami smo pri koncu".

Sličen običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil.

Ključ običaj je vladal tudi v Turčiji, le da tam ni narod odločeval o usodi oblastnikov, marveč je ustlan poslal paši, ki se je zameril dvoru, svileno vrvice, s katere se je dostojanstveno obesil